

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor
Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 64 / 4 Iunie ANUL III, 2021

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

SFĂTUȘRI DUHOVNICEȘTI

Sfintei Cruci a lui HRISTOS închină-te cu smerenieși sărut-o cu credință și dragoste, pentru că pe ea, răstignindu-Se Domnul, a săvârșit mântuirea a toată lumea.

Respectă nunta ca pe o legătură sfântă și în căsnicie du o viață cinstită, curată, plină de iubire și credincioșie. Ferește-te de avort prin care poți ucide un suflet care, prin a sa trăire, ți-ar putea mântui sufletul.

Duminica a II-a după Cincizecime (a Sfinților Români)

Domnul i-a chemat pe Petru și pe Andrei, iar aceștia, lăsând totul, au mers după El. I-a chemat pe Iacov și pe Ioan și aceștia, de asemenea, au lăsat de îndată totul și au mers după Domnul. Dar de ce L-au urmat cu atâta grabă și bucurie? Pentru că au văzut ceea ce este mai bun. Aceasta este deja o lege a sufletului nostru: că îndată ce cunoaște și gustă ceea ce este mai bun, se întoarce de către ceea ce este mai rău și se leapădă de acesta. Cu Apostolii s-a săvârșit ceea ce Domnul avea să zugrăvească mai apoi în pilda comorii ascunse în țarină și în cea despre mărgăritarul cel de mult preț. Această comoară și acest mărgăritar sunt credința în Domnul și împărtășirea cu El prin puterea credinței, iar noi le căpătăm încă de la botez. Pentru ce, dar, prețuim atât de puțin această comoară încât o dăm pe nimicuri? Pentru că nu suntem învățați prin educație să deprindem gustul ei, iar ea devine străină inimii noastre. Inima noastră nu are cunoștința acestui lucru care este mai bun decât orice altceva. Ea știe doar ce e mai rău și mai puțin rău între cele rele și pe această cunoștință își întemeiază vederile. Aceasta este și pricina pentru care

pe alții îi cheamă Domnul și vin, iar noi, deși chemați, fugim de El. (Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*).

Icoana Sfinților Români - Sfânta Mănăstire Zosin, Botoșani.

Convorbire cu un monah din pustie: „Există vreo explicație asupra faptului că unii oameni mor de tineri, iar alții la adânci bătrâneți?”

Vorbiți-ne despre moarte, ca eveniment firesc în viața omului, și despre faptul că unii oamenii ies mai greu din această viață iar alții, foarte ușor. Există vreo explicație asupra faptului că unii oameni mor de tineri, iar alții la adânci bătrâneți? Se spune că pe cei care mor tineri, Dumnezeu îi face îngeri care stau în preajma sa.

Nu are mare importanță când anume moare un om, fiindcă, în final, timpul acesta nu are valoare la Dumnezeu. Ce mai contează 30 sau 120 de ani în comparație cu infinitul? Nu contează decât sufletul tău și unde ai reușit să ajungi duhovnicește atâta timp cât te-ai aflat în arena acestei vieți. Atât. Să dăm și un exemplu în acest sens. Un om virtuos moare în chinuri fizice cumplite, iar un păcătos moare „liniștit”. Este, cumva, Dumnezeu nedrept? Dacă, prin acest mod, încearcă să șteargă și ultima greșală a celui virtuos? Și, dacă vrea să răsplătească poate singura virtute a celui păcătos? Să facem noi ceea ce trebuie și ceea ce putem ca să ne păstrăm și trupul și sufletul curate, și să-L lăsăm pe Dumnezeu să hotărască când e mai bine să ieșim din această lume. Vedem, de altfel, că nu există o regulă, o ordine după care mor oamenii. Unii au grijă în mod excesiv de ce mănăncă consumă și mor de tineri, alții mănăncă orice și trăiesc foarte mulți ani. „Plecarea” omului în lumea cealaltă doar Dumnezeu o știe. Să îl lăsăm pe El să hotărască, iar noi să ne ocupăm de ale noastre. Dumnezeu nu are nevoie de nimeni ca să îi stea alături. Nici măcar „îngerăși”. Alta e firea îngerilor, alta e firea oamenilor. Să nu le confundăm. Pur și simplu, atunci le este dat să moară, atunci consideră Dumnezeu că este cel mai bine pentru sufletele lor. Sursa: pemptousia.ro

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

La data de 2 iulie a anului 1504, a încetat din viață domnitorul MOLDOVEI, ȘTEFAN CEL MARE, unul dintre cei mai mari domnitori ai neamului românesc.

Fiu al lui Bogdan al II-lea și nepot al lui Alexandru cel Bun, din familia domnească a Mușatinilor, Ștefan cel Mare a domnit timp de 47 de ani, între anii 1457 și 1504, având o domnie neegalată vreodată în istoria Moldovei. El a devenit domn al Moldovei după ce l-a înfrânt la Doljești în Ținutul Neamțului, pe Petru Aron, ucigașul tatălui său, Ștefan fiind uns ca domn în primăvara anului 1457, pe locul ce se numea „Câmpia Direptății”, de lângă Suceava, de către mitropolitul Teoctist al Moldovei. Domnia lui Ștefan cel Mare a fost marcată de numeroase lupte pentru apărarea țării, cele mai multe fiind cu turcii, cei care în acea perioadă deveniseră o amenințare pentru Europa și pentru întreaga creștinătate. Cea mai importantă victorie asupra turcilor, Ștefan a obținut-o la Podul Înalt, lângă Vaslui, în data 10 ianuarie 1475, cu o armată de trei ori mai mică decât a invadatorilor, după această mare izbândă însuși Papa Sixtus al IV-lea numindu-l pe Ștefan cel Mare „Athleta Christi” adică „luptător al lui Hristos”. Conform documentelor istorice Ștefan cel Mare a purtat 36 de bătălii cu turcii, din care a câștigat 34, obținând de asemenea victorii răsunătoare și împotriva unor alți mari conducători de oști precum regele Ungariei, Matei Corvin, pe care l-a învins în Bătălia de la Baia din anul 1467 sau regele Ioan I al Poloniei, pe care l-a învins la Codrîi Cosminului în anul 1497. Singurele înfrângeri suferite de Ștefan cel Mare au fost cele de la Chilia din anul 1462 și Războieni din anul

1476 când otomanii conduși de sultanul Mehmed al-II-lea și-au luat revanșa după înfrângerea suferită la Vaslui în 1475. Există legende conform cărora după fiecare bătălie voievodul Ștefan Cel Mare ar fi înălțat câte o biserică întru pomenirea celor căzuți în lupte și ca mulțumire pentru acele biruințe. Astfel, se știe că Ștefan cel Mare a zidit peste 40 de biserici și mănăstiri nu numai în Moldova, ci și în Muntenia și Transilvania, mărturisind prin aceasta unitatea de credință și neam. De asemenea și la muntele Athos, unde pericolul otoman amenința tot atât de mult Ortodoxia, Ștefan a înălțat, mai multe biserici și mănăstiri, între care la loc de cinste stă mănăstirea Zografu, căreia voievodul îi donează o icoană cu Sfântul Gheorghe și steagul de luptă al Moldovei, cusut cu aur și argint. Se spune că moartea lui Ștefan cel Mare ar fi survenit din cauza unei răni suferite la un picior în anul 1462, pe când Ștefan cel Mare a asediat cetatea Chilia, iar ca urmare a acelei răni, marele voievod moldovean a continuat să sufere timp de patru decenii, deoarece rana nu i s-a mai închis niciodată, chiar dacă a fost îngrijit de numeroși medici. Astfel, chiar și în vara anului 1504, în anul morții lui Ștefan, el a fost îngrijit de unul dintre cei mai vestiți doctori ai vremii, anume medicul venețian Matteo Muriano, cel care a luat hotărârea ca rana domnitorului să fie arsă cu fierul înroșit. Însă nici această operație nu l-a ajutat pe Ștefan cel Mare, ba din contră starea sa s-a agravat și mai mult, organismul său nu a mai rezistat și pe 2 iulie 1504, marele voievod a murit, fiind înmormântat la Mănăstirea Putna, una dintre multele sale ctitorii. Astfel, omagiat de străini, laudat chiar și de dușmani săi, prețuit atât de mult de poporul său, Ștefan cel Mare a intrat în conștiința românilor și a altor popoare ca un strălucit domnitor și unul dintre cei mai mari apărători ai creștinătății. (https://m.facebook.com/Lectialstorie/photos/a.409460809185339/1320344738096937/?type=3&source=48&__tn__=EHH-R).

AKEDIA

Se înrudește cu tristețea atât de mult încât tradiția ascetică apuseană, influențată de Sf. Grigorie cel Mare, le așează laolaltă ca și cum ar fi aceeași patimă. Tradiția răsăriteana face deosebire între tristețe și akedie, considerându-le două patimi diferite.

Akedia a fost preluat din latină sub forma *acedia*, cu sensul de *lene* sau *plictis*. Sens insuficient pentru a reda complexitatea acestei patimi. Pe lângă *lene* și *plictis* **akedia** mai cuprinde și stările de lehamite, silă, urât, lăncezeală, moleșală, descurajare, toropeală, lipsă de grijă, amorțeală, somnolență. Omul cuprins de akedie nu-l mai interesează nimic, găsește lucrurile lipsite de sens, fără rost și nu-l mai atrage nimic în viață. Această patimă naște în suflet o nemulțumire față de locul în care stă sau activează, făcându-l să creadă în mod iluzoriu că în alt loc i-ar fi mult mai bine. Astfel cel cuprins de ea fuge de responsabilități, căutând sarcinile ușoare și care îi convin. Toate aceste stări însoțite de neliniște și de sila de toate constituie o caracteristică fundamentală a acestei patimi. Demonul akediei se îndreaptă cu precădere spre omul duhovnicesc pentru a-l atrage de la lucrarea bună, de la pravilă și de la nevoița ascetică. Sfântul Ioan Scărarul o prezintă ca pe o lăncezeală a sufletului, o moleșală a minții în nevoiță.

Sfântul Simeon Noul Teolog: „dracul trândăviei obișnuiește să războiască de cele mai multe ori mai ales pe cei ce au înaintat în rugăciune sau pe cei ce se sârguiesc cu ea. Mai ales la ceasul rugăciunii aduce toropeală în suflet și în trup, împingându-l pe monah sau pe cel ce se roagă la somn.”

O cauză a apariției akediei se găsește în trândăvia sufletului, a iubirii plăcerii și a întristării după lumea de afară pentru monahi, după Sfântul Talasie. Sfântul Ioan Casian spune că duhul akediei este pomenit în Psalmul 90 și Evagrie : „Demonul akediei, care se numește și «demonul de amiază»... se năpustește asupra sufletului pe la ceasul al patrulea și dă târcoale până la ceasul al optulea”. (*Terapeutica bolilor spirituale*, Jean Claude Larchet, pag. 167-173) Va continua.